ความรักแห่งพุทธะ

พระอาจารย์ยันตระ อมโร

ความรักแห่งพุทธะ

พระอาจารย์ยันตระ อมโร

ความรักแห่งพุทธะ

พระอาจารย์ยันตระ อมโร

ISBN 974–88821–8–7

จัดพิมพ์ : กองทุนบูชาธรรมในพระอาจารย์ยันตระ อมโร

สำนักงาน : 18 ซอยเกษมสันต์ 1 เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทร. 02-2168 24

พิมพ์ครั้งแรก : 14 ตุลาคม 2535

เรียงพิมพ์ : M.POINT โทร. 02-2468584

เพลท-แยกสี : AUGUST COLOR โทร. 02-4358263 FAX: 02-4358263

พิมพ์ : เทียนวัฒนา อยุธยา โทร. 035-242527

จำนวนพิมพ์ : 50,000 เล่ม

ปก-รูปเล่ม : นิพนธ์ ทวีกาญจน์ โทร. 02-4278671

คำนำ

หนังสือ "ความรักแห่งพุทธะ" เป็นหนังสือเล่มเล็กที่ผูกไว้ด้วยหัวใจแห่งธรรมะ ที่ท่านพระอาจารย์ย้ำเตือนอยู่เสมอ เพื่อยังให้เกิดเมตตา ที่กอปรด้วยปัญญาสัมมาทิฐิ

คณะผู้จัดทำเห็นสมควรจัดพิมพ์ เพื่อถวายเป็นมุทิตาสักการะเนื่องในวันคล้ายวันเกิดของท่านพระอาจารย์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๓๕

ขออนุโมทนาแด่ท่านผู้ร่วมบำเพ็ญกุศล ถวายปัจจัยเพื่อการจัดพิมพ์ครั้งนี้ ขอน้ำใจของท่าน จงยังให้เกิด "น้ำมิตรในหมู่มนุษย์" และขอให้กลายเป็น "ร่องน้ำของโลก ที่น้ำทั้งปวงไหลผ่านไปรวมลงในดวงใจ ของผู้ใจดี" ด้วย เทอญ

คณะผู้จัดทำ

๑๔ ตุลาคม ๒๕๓๕

สำนักป่า
สุญญตาราม

ความรักแห่งพุทธะ

แสดงที่วัดสีมาประสิทธิ์ อำเภอชะอวด
จังหวัดนครศรีธรรมราช
วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๔

คนที่ทำความดี ใจดีอยู่ที่ไหนก็ไม่เป็นพิษภัยต่อสังคม สังคมก็มีความชื่นชม จริงมั้ย ทำอย่างไรให้เป็นประโยชน์กับโลก กับสังคมที่เราอยู่กับพี่กับน้อง กับผู้ที่เราอยู่ร่วมบ้าง ต่อเมื่อเราเป็นคนดีนั่นแหละ ไม่ใช่พูดดีอย่างเดียว คนดีไม่ได้หมายถึงพูดดีอย่างเดียว พูดดีอาจมีคนชื่นชม คนที่พูดเก่งท่ามกลางที่ชุมชน เขาก็ชื่นชมในที่ประชุม แต่คนประพฤติดีและเป็นคนมีน้ำใจจริง ๆ นั้นจะเป็นที่รักของมวลมนุษย์ ได้น้ำมิตรในหมู่มนุษย์และจะเป็นร่องน้ำของโลกที่น้ำทั้งปวงไหลผ่านไปรวมลงในดวงใจของผู้ใจดี และจะไปอยู่ในดวงใจของคนอื่น ไม่ใช่นั่งอยู่บนหัวของคนอื่น คนหนึ่งไปนั่งอยู่ในดวงใจของคนทั้งหลาย กับอีกคนหนึ่งนั่งบนหัวของคนทั้งหลาย ผิดกันนะ ถ้าไปนั่งอยู่บนหัวเขา ระวัง...เกิดพลาดขึ้นมาวันไหนก็ลำบาก แต่นั่งอยู่ในหัวใจเขา นั่งอยู่ในดวงใจเขา คือเป็นที่รักเคารพของคนทั้งหลาย

อย่างพระพุทธเจ้าอยู่ในดวงใจอยู่เหนือเศียรเกล้าของเราทั้งหลาย ด้วยความเทิดทูนเคารพรักสุดดวงใจ เพราะพระองค์เป็นผู้ถึงพร้อมแล้ว สะอาด สว่าง สงบ บริสุทธิ์หมดจดด้วยพระคุณที่เปี่ยมล้นด้วยพระมหากรุณา และปัญญานั่นเองที่บริสุทธิ์หมดจด เมตตาก็บริสุทธิ์หมดจด ปัญญาก็บริสุทธิ์หมดจด

ที่นี้เรามาดูว่า ทำไมพูดอย่างนี้ เมตตาบางอย่างยังไม่บริสุทธิ์หมดจด ความรักบางอย่างมันเจือด้วยโมหะ รักที่ยังมีอคติ รักเฉพาะเรา เฉพาะพวกของเรา เมตตาเวลาเราชอบ เวลาไม่ชอบก็เมตตาไม่ออก และมันเจือมันผสม อะไรนะที่เป็นเมตตาที่บริสุทธิ์คือไม่หวังอะไรเลย หรือไม่หวังให้ได้มาเพื่อจะเป็นตัวของตัวในลาภ ยศ เกียรติ สรรเสริญ คือผู้เสียสละนั่นเอง ตกลง มาสุดตรงเสียสละ และปัญญาก็ไม่เจือด้วยอะไร เป็นปัญญาที่เป็นโลกุตตระจริง ๆ

สำหรับเมืองชะอวด เป็นเมืองที่สัมพันธ์กับปากพนัง เชียรใหญ่ ปากพนัง ต้นน้ำมาจากที่นี่ไหลลงปากพนัง นี่ความสัมพันธ์กันด้วยสายน้ำ สายธรรม สายน้ำก็สัมพันธ์กัน เพราะคลองแม่น้ำ มันถึงกัน การไปมาหาสู่คนปากพนังก็มาอยู่ที่นี่มาก คนที่นี่ก็ไปอยู่ที่ปากพนังก็มีมาก อาตมาเป็นลูกปากพนังโดยสมมติกำเนิด แต่อาตมาไม่ได้เป็นอะไรที่ไหน ไม่ได้อยู่ที่ไหน ๆ โดยจำเพาะ ทุกที่อาตมารู้สึกเป็นที่เกิดของเรา เป็นเรือนตายของเรานี่เป็นความรู้สึก และเป็นความเข้าใจที่คิดว่าไม่ผิด เพราะฉะนั้นทุกที่ทุกแห่งเป็นญาติกับเราหมด ชาวชะอวดก็เป็นญาติกับอาตมานี่ไม่ใช่มาตู่เพื่อจะนับญาติ แต่มีความชื่นชมที่เราเป็นชาวพุทธแท้ ๆ และมีความสัมพันธ์เกื้อกูลกัน

ความเป็นญาตินั้นก็คือ ความสนิทสนม เห็นอกเห็นใจกันความช่วยเหลือเผื่อแผ่กัน นั่นแหละเป็นญาติอย่างยิ่ง ความอยู่ด้วยความเข้าใจกัน เห็นอกเห็นใจกันเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ร่วมสุขร่วมทุกข์ช่วยเหลือกันไปตลอด นั่นคือญาติอย่างยิ่ง ความสนิทสนมและพระองค์ทรงตรัสว่า ทุกชีวิตเป็นญาติกับเรา แม้มดตัวหนึ่งก็เป็นญาติกับเรา เพราะฉะนั้นที่อาตมากล่าวนี้จึงไม่ใช่เกินความจริง เมื่ออาตมาไปอยู่ต่างประเทศ ก็มีความรู้สึกว่าเขาเป็นญาติ

กับอาตมาอีก และเขาก็รู้สึกซาบซึ้งเหมือนรู้จักกันมาหลายสิบปี นานนมบรมกัปป์ คือความรู้สึกที่สนิทสนมที่ไม่มีอะไรมาเคลือบแคลง ทำอย่างไรให้คนเราสนิทกันด้วยความรักเมตตา ด้วยความเห็นอกเห็นใจแบบไม่มีอะไรที่เป็นเครื่องกีดขวางกั้นเคลือบแคลง อันนี้สำคัญ ทำอย่างไร.. ก็จงมองให้ทุกคนเป็นเพื่อนทุกข์ และจงจริงใจต่อการกระทำ จริงใจ จริงใจ ท่องให้ขึ้นใจ เข้าใจ จริงใจ พยายามเข้าใจและจริงใจ และพร้อมกันนั้นก็พยายามรักษาใจของเราด้วย รักษาใจของเราให้ดีเสมอ อันนี้สำคัญมาก

ก็จะขอโอกาสร่ำลาไป ระยะทางยังอีกไกลที่ต้องไปสวนโมกข์ชาวสุราษฎร์ บ้านดอนก็มารับแล้ว วันนี้จะไปหยุดที่สวนโมกขพลาราม ไปเยี่ยมชาวสุราษฎร์ ชาวไชยา ไปทุกที่ทุกแห่งก็เป็นญาติกันอีก สวนโมกข์ก็ยิ่งเป็นญาติกันเหมือนที่นี่เพราะอยู่นานอิสลามบางคนในหมู่บ้านนั้นมานั่งฟังธรรมะ และอยากมาติดตามเหมือนโยม ๆ บางคน อิสลามบางคนก็ได้ตามมาด้วย เขาเป็นอิสลามไม่เคยไหว้พระ แต่เขาบอกเป็นเรื่องส่วนบุคคล เรื่องจิตใจพอเข้าสัมผัสซึ้งแล้ว มันพ้นจากความเป็นชาตินั้นชาตินี้ เชื้อนี้พันธุ์นั้น เผ่านี้ ศาสนานั้น ภาษานี้ไม่มี จิตใจ ที่เป็นธรรมชาติธาตุรู้ พอมันเข้าใจกันแล้ว มันอยู่กันด้วยความรัก เพลงจึงร้อง "รักไม่มีพรมแดน รักไม่มีศาสนา"

คนที่รักชอบพอกัน อิสลามกับคริสต์ก็อยู่กันได้ ไม่มีปัญหา ถ้าอยู่ด้วยความรัก ความรักเท่านั้นที่จะช่วยโลกได้ ความรักเมตตาที่ประกอบด้วยปัญญาสัมมาทิฐิ ฟังตรงนี้นิด ตรงท้ายบางทีสำคัญมาก ถ้ารักที่ขาดสัมมาทิฐิแล้วจะเป็นความรักที่เต็มไปด้วยความทุกข์ตามมาภายหลัง จริงหรือไม่ เพราะเป็นความรักที่เต็มไปด้วยความหลงยึดถือต่อกันและกัน เธอจะต้องรักฉัน คนรักกันอาตมาเคยได้ยินนะ เพราะฉันรักเธอ เขาเขียนไว้นะ ถ้าเธอไม่

รักฉัน ฉันก็จะเสียใจ และฉันก็จะไม่พอใจเหมือนกัน นี่แสดงว่าเป็นดวงใจที่ไม่กว้างพอ แต่ความรักแห่งพุทธะ คือ ให้ ให้ โดยไม่ต้องรอการเติมให้เต็มจากบุคคลที่เราให้ ไม่ต้องรอการเติมให้เต็มอีก รักแท้คือความเต็มเปี่ยมอย่างพระพุทธเจ้า นี่รักอย่างพุทธะ รักอย่างอริยะ ให้ ให้ โดยไม่รอการเติมให้เต็มจากบุคคลที่เราให้

ฟังให้ดีนะ ตรงนี้แหละ ให้เป็นข้อคิดว่าการเสียสละ เขาจะอย่างไรก็ตาม เราจะเข้าใจเขา และคนที่ได้รับจะซาบซึ้งยิ่งขึ้นจริงมั้ย โดยที่เราไม่ต้องไปสร้างกรงมัดเขา เราให้ด้วยดวงใจอันบริสุทธิ์ ย่อมซาบซึ้งยิ่งขึ้น ความบริสุทธิ์นั้นเองมีอำนาจ มีความศักดิ์สิทธิ์

อาวุธของสวรรค์คือความรักอันบริสุทธิ์
ใครทิ้งอาวุธสวรรค์ต้องมีวันพินาศ
ถ้าใครไม่ทิ้งอาวุธแห่งสวรรค์ผู้นั้นไม่มีวันพินาศ

ความรักเมตตาอันบริสุทธิ์ที่เต็มเปี่ยม ความปรารถนาดีด้วยการให้และเข้าใจ ไม่หลงยึดถือว่าเขาจะต้องเป็นของเรา สิ่งนั้นต้องเป็นของเรา มันเป็นความผูกมัดที่ขาดปัญญา แต่ด้วยความรู้สึกสามัญสำนึกของสามัญชนทั่วไป ก็มีความรู้สึกยึดถือแทบร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม จะมีผู้ที่ไม่ยึดถือก็แต่ผู้ที่เข้าสู่ทางแห่งพระอรหันต์ เดินตามรอยพระอรหันต์เท่านั้น และต่อเมื่อเป็นพระอรหันต์เท่านั้น พระอรหันต์นี่มีความรักสูงส่งกว่าเรามากมาย เราความรักนิดเดียว ที่พูดกันด้วยความรักมันอะไรก็ไม่รู้ จริงมันรักอย่างนั้น ผู้พูดไม่เคยมีความรู้สึกถึงความแตกต่างในฐานะแห่งความเป็นชีวิตทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น เมื่อหลังจากปฏิบัติธรรมจนได้รู้ได้เห็นอะไร ก่อนนี้ก็รัก

มันก็รักคนที่เราชอบนั่นแหละ คนไหนเราไม่ชอบเราก็เฉย ๆ เราไม่ได้เกลียดเราไม่ได้รู้สึก แต่เราเฉย ๆ ถ้าคนไหนทำอะไรไม่ถูกตาถูกหู เราก็ยิ่งแผ่เมตตาให้ไม่ออก แม้คนที่เรารักแล้ว เราชอบแล้ว เขาทำอะไรที่สะดุดใจ บางทีความรักแปรตัวกลายเป็นความชังยังมีเลย

เพราะฉะนั้น จึงมีคำกล่าวว่า ถ้าเราไม่เข้าใจเขาได้ตลอดสาย และไม่สามารถยอมรับเขาได้ตลอดสายแล้ว เราไม่สามารถที่จะให้ความรักกับบุคคลนั้นได้ตลอดโดยราบเรียบสม่ำเสมอ จริงหรือเปล่า เพราะฉะนั้น ต่อแต่นี้ไป ใครที่ยังเป็นผู้ครองเรือนยังเกี่ยวข้องด้วยโลกฆราวาส ก็จงเข้าใจกัน และพยายามยอมรับและต้องพยายามปลงใจให้ได้ ต้องเข้าใจเขานะ ไม่เช่นนั้นจะอยู่กันอย่างไม่มีความราบรื่นเท่าไร แทนที่จะเป็นคู่บารมีกันไป เกื้อกูลกันไปอย่างราบรื่น มันจะเป็นคู่เวรคู่กรรมกันไป จริงหรือเปล่าทนอยู่กันไม่นานทะเลาะเบาะแว้งกัน ตีกันหัวร้างข้างแตกยังมีเลย สงครามประสาทไม่พอ สงครามทางวาจาไม่พอ มันออกไม้ออกมือ นั่นมันเรื่องของความหยาบต่ำ เป็นเรื่องของอวิชชาที่มากมาย ถ้าเมื่อจิตมีธรรมะ เราจะไปทะเลาะกับใครล่ะ เราจะไปโต้เถียงกับใครล่ะ ไม่มีใช่มั้ย จะไปเถียงใครล่ะ

คนรู้ไม่เถียง คนเถียงไม่รู้
คนรู้ไม่ร้อน คนร้อนไม่รู้

ฟังให้ดีที่อาตมาพูดจริงหรือไม่ หรือพูดเป็นสำนวนเฉย ๆ ให้มันเพลินไป ขอให้ไปคิดทุกคำที่พูด เอาไปคิด และวันนี้ก็ขอให้เราทั้งหลายมีความรัก ความเข้าใจกันและพยายามเห็นใจกัน

พยายามมองเห็นสัจจะว่าสิ่งทั้งหลายไม่เที่ยง ไม่จีรังยั่งยืนชีวิตนี้เป็นของตั้งอยู่ไม่นาน เป็นของบอบบางมาก เปรียบเสมือน

กับว่า ตอผุ ที่นับวันมันจะผุไป ยุ่ยไป ผุไป ยุ่ยไป และในที่สุดมันก็ต้องหมดสลายไปด้วย ความตายมาถึง ตอนนี้เราถูกความแก่ ความเจ็บ ไล่ต้อนไปเรื่อย ๆ มันไล่ต้อนเข้ามุม มันเล่นงาน และในที่สุดมันบีบคั้นบังคับให้เราเข้าสู่มรณภาวะ คือความตายที่ไม่มีอะไรกั้นได้หรือปฏิเสธได้ เมื่อระลึกถึงอย่างนี้ว่าเราจะอยู่ไปไม่เกินร้อยปีหรอก หาคนอยู่เกินร้อยปียากนัก ทีนี้เราหลายคนนั่งอยู่ที่นี่ก็เป็นคนกลางคนแล้ว ค่อนคนชักบ่ายเข้าแล้ว ตอนเช้าบิณฑบาตสาย ๆ หน่อยก็บ่ายแล้ว เวลามันผ่านไปเร็ว พอนึกได้บางคนที่ไหนได้มันแก่แล้ว ที่จริงมันน่าจะรู้ตัวว่าตนเองมันเริ่มแก่มาตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว นี่เคยเห็นความแก่ของตัวเองบ้างหรือยังแล้วยอมรับบ้างหรือยัง คอยหลบอยู่เรื่อยแหละ กลบมันไว้ หาอะไรมากลบมาปิดเอาไว้สักพักหนึ่ง ท้ายที่สุดเราก็ไม่สามารถที่จะกลบเกลื่อนได้ อย่างน้อยก็ความทุลักทุเลโรคาพยาธิ ความมีสุขภาพที่เสื่อมถอยไป เป็นเครื่องบ่งบอกมาเตือนชนิดที่เรียกว่าเราปฏิเสธกันไม่ได้

พระพุทธเจ้าเป็นผู้ค้นพบสิ่งที่ให้พ้นจากความแก่ เจ็บ ตาย พ้นจากความเกิด พ้นจากอะไร ๆ ทั้งสิ้นที่มนุษย์นั้นกลัวและมีวิตก คือพระพุทธเจ้าพบธรรมะหรืออมตธรรม พระองค์ทรงตรัสว่า ใครมีเราเป็นกัลยาณมิตรแล้ว คนนั้นจะถึงซึ่งความไม่ตาย บุคคลนั้นจักไม่ตาย อาตมาได้อ่านบทความตรงนี้ เอามาตีความเรารู้จักพระพุทธเจ้าแต่ทำไมเราแก่ เจ็บ ตายล่ะ เรารู้จักพระ-พุทธเจ้าขนาดไหนอย่างไร การรู้จักพระพุทธเจ้าจริง ๆ นั้น คือการเห็นแจ้งเข้าถึงธรรมะภายใน ไม่ใช่รู้จักพระพุทธที่เขาปั้น อ่านประวัติที่ซาบซึ้งนิด ๆ หน่อย ๆ แต่ไม่ได้ทำจิตให้เข้าถึงตัวพระพุทธเจ้า ถ้าเข้าถึงจริง ตัวพุทธแท้คืออาการสว่าง สะอาด สงบ ชนิดที่พระองค์ปล่อยความหมายมั่นยึดถือในสิ่งทั้งปวง

ออกไปได้โดยสิ้นเชิง เรียกว่าบุคคลเข้าถึงธรรมะนั่นเอง เพราะพระองค์ตรัสว่า โยธัมมัง ปัสสติ โสมังปัสสติ บุคคลใดเห็นธรรม บุคคลนั้นเห็นเราตถาคต ภาษาอังกฤษว่า WHOEVER SEES THE DHAMMA, SEES THE BUDDHA ฝรั่งบางทีจิตเขาไว ใจเขาตั้งมั่น เขาก็เข้าใจ เดี๋ยวนี้ฝรั่งสนใจธรรมะมากขึ้น เพราะรู้ว่าไม่มีอะไรที่จะทำให้เขาเหล่านั้นได้พ้นจากทุกข์ในวัตถุที่เขามีมากมาย เวลานี้ชาวโลกสนใจพุทธศาสนามากขึ้นในฐานะที่เป็นยา เอาไปใช้แก้โรคจิต โรคสับสนวุ่นวายในจิตใจ และเขาเชื่อว่าเป็นทางให้เขาจิตสงบถ้าเขาทำได้ เขาเรียกว่า MEDITATION ที่กำลังเป็นที่นิยมกัน ยาที่จะหายโรค ยาขนานเอก พระพุทธเจ้าเป็นนายแพทย์เอกของโลกเพื่อคนจะได้หายจากโรค แปลว่า เครื่องยอกตำเสียบแทง ในที่นี้คือโรคทางใจ ส่วนโรคทางกายหมอเขามีอยู่แล้ว แต่ยาดีอย่างไร หมอเก่งอย่างไรก็ไม่พ้นโรค เพราะเป็นของคู่กันในโลก หมอเองก็ต้องเป็นโรคใช่มั้ย ก็ต้องแก่ เจ็บ ตาย ไม่มีใครเยียวยาได้ แต่พระพุทธเจ้าพ้นแล้ว

พระพุทธเจ้าจึงสมควร และเป็นจริงอย่างนั้น ที่เรียกว่าเป็นนายแพทย์เอกของโลก เป็นนายแพทย์ทางวิญญาณ ที่ทำให้ผู้ป่วยที่ยอมรับยา ยอมทานยา ทำตามแพทย์สั่ง ได้หายจากโรคคือความโลภ โกรธ หลง กิเลสร้ายอวิชชาเป็นตัวบท

อวิชชาเป็นเรือนโรค
มีทุกข์โศกเป็นปริญญา
นรกที่เห็นด้วยตาคือความหลงติดในกายใจข้า
เป็นมหาวิทยาลัย
หอกที่คอยทิ่มแทงคือเสน่หาในหัวใจ
เสนียดเสียดแทงใจคือความหลงยึดถือตัวกูของกูเอย
(ตัวเราของเราเอย)

ใช้คำว่า "กูของกูเอย" มันรู้สึกว่าหนักแน่นดี มันเห็นชัด มันกระทุ้งจิตดี เรายึดถือ ทุกข์เพราะยึดถือ ทุกข์เพราะหมายมั่น ถ้าไม่ยึดถือไม่หมายมั่น ทำอะไรก็ทำไปตามหน้าที่ ด้วยความรัก เมตตา กรุณา และมีมุทิตาอุเบกขาด้วย รู้จักการปล่อยวางก็ไม่ทุกข์ตรงไหน จริงมั้ย

จงทำหน้าที่ด้วยความรักเสียสละ และจงทำงานด้วยใจรัก พร้อมทั้งการเสียสละ ถ้าทิ้งคำว่าเสียสละ ออกไปแล้วจะไม่ได้ผล ในการมีชีวิตอยู่หรือแสวงหาอะไรก็ตาม คนยิ่งสละได้มากยิ่งเบามาก เรานับถือคนที่เสียสละใช่มั้ย ในหมู่บ้านถ้าใครเสียสละมาก จะเป็นคนที่รักของคนในหมู่บ้าน จะเป็นผู้ใหญ่ กำนัน แม้กระทั่งไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ใหญ่กำนัน แต่ถ้าเป็นคนดีมีเมตตา มีใจเสียสละ จะเป็นที่รักของเพื่อนบ้าน เพื่อนมิตร จริงหรือเปล่า พระองค์ไหนเสียสละ โยมก็เคารพ ใช่มั้ย และถ้ามีการประพฤติดี เป็นคนดี ต้องแน่นอนเป็นคนดีอยู่แล้ว ผู้ที่เสียสละจริง ๆ ต้องเป็นคนดี สละคือตัวตนอยู่ในความดี เริ่มต้นตั้งแต่มีศีลและมีความเมตตากรุณา พูดมากไปโยมก็จำได้ไม่หมด

ขอบอกด้วยว่าที่อาตมาพูดมาทั้งหมดนี้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งถึงขั้นได้รับความสันติสุข ได้รับประโยชน์แท้ต่อเมื่อเรากระทำให้ถึงพร้อมด้วยการปฏิบัติ ถ้าได้แต่เข้าใจ เข้าใจ แต่ไม่เคยลงมือปฏิบัติ ก็ยังคงเป็นทุกข์อยู่ร่ำไป มีความรู้หาไม่ยากในโลกนี้ แต่คนที่ทำได้จริงมีไม่มากนัก ถ้าเราพยายามฝึก เราน้อมคุณพระพุทธเจ้าอยู่ตรงไหน เรารู้ว่ามีพระองค์เป็นที่พึ่ง พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ต่อเมื่อเราน้อมสัมผัสซึ้ง และนำไปกระทำจนได้รับที่พึ่งจริง ๆ จริงอยู่เรามีที่พึ่งเราแล้ว แต่ยังผิว ๆ เผิน ๆ ยังหลวมอยู่ เหมือนที่อาตมาพูดว่าเกลียว ถ้าเกลียวมันไม่ได้ส่วน ถ้ามันเล็กไป ถ้าน็อตตัวที่ปลอกกับตัวที่สวมเข้าไปไม่ได้ส่วน มัน

ก็หลวม ที่เขาเรียกเกลียวมันหวานน่ะ

ทีนี้การปฏิบัติต้องให้ได้ส่วน ให้ถูกฝาถูกตัวกันด้วยนะ อย่าเอาสิ่งที่ผิดฝาผิดตัวมาให้กับตนเอง แม้ที่สุดว่าเราทำความดีแล้ว แต่ทำดีไม่ถูกดี ทำดีผิดดี ทำให้มันถูกฝาถูกตัว สมมติวันสำคัญที วันปีใหม่ เขาทำเหมือนกับจัดงานใหญ่โต แต่เลี้ยงเหล้ากัน นั่นคือการทำดีที่ผิดดี และให้ค่านิยมไปในทางที่ผิด ลูกหลานที่ออกมาทีหลังมันไม่รู้ มันก็นึกว่าผู้ใหญ่เขาทำเป็นการมีเกียรติ โก้หรูหรา มันก็ทำตาม แม้กระทั่งการนิยมว่าเป็นมงคล การเอาแก้วเหล้าชนกันแล้วเป็นนิมิตหมายวันปีใหม่ ไชโยโห่ร้อง เอาแก้วชนกันเหมือน ส.ค.ส. เขาบอก ส่งความสุขให้กัน ที่จริงมันน่าจะเขียน ส.ค.ซ. ไม่ใช่ส่งความสุขหรอก ตัว ว,ย ตาม มันน่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะเป็นนิมิตที่ไม่ดีตั้งแต่วันแรก และถ้ารูปพระพุทธเจ้าอยู่ที่คอ ที่แขวนอยู่ มันยกแก้วเหล้าข้ามเศียรพระองค์ไป ถ้าพระพุทธองค์มีชีวิตอยู่จะรู้สึกอย่างไร ในฐานะที่เราเป็นพุทธบริษัทนับถือพระองค์เป็นพระในดวงใจของเรา แต่ยกแก้วเหล้าข้ามพระเศียรพระองค์ไป หรือพูดภาษาบ้านเราให้มันเห็นชัด ข้ามหัวพระองค์ไป มันเป็นการกระทำที่เรียกว่าหยาบต่ำและเป็นการกระทำที่เรียกว่าโง่เขลาเบาปัญญา

เพราะฉะนั้น ใครที่ชอบดื่มก็ยังคงเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา พระพุทธเจ้าห้ามแล้วอย่าดื่ม เกิดมาพ่อแม่ก็ไม่ได้สอนให้ดื่มเหล้าสักหน่อย ศีลเดิมทีเดียวเรามีศีล ๕ ครบ พอเกิดมาใหม่ ๆ จริงมั้ย อยู่ในท้องก็ศีล ๕ ครบ ใครเกิดออกมาขวดเหล้าพกออกมาด้วยไม่มี ใช่มั้ย มีแต่ให้กินของอะไรเผ็ดร้อนสักนิด แม่ต้องระวังกลัวลูกน้อยจะเดือดร้อน ขณะที่แม่ตั้งครรภ์อยู่กินเผ็ดกินอะไรที่รสมันร้อนแรง กลัวว่าลูกน้อยจะกระทบกระเทือนด้วย ดูสิความรักของแม่ประคบประหงมจนกว่าจะถือกำเนิดเกิดมาตั้ง ๙ เดือน

บางคนออกมาเร็ว แต่อย่างไรก็ประคับประคองยิ่งกว่าพระอุ้มบาตร อีก ใช้เวลาประคองอยู่ ๙ เดือน อุ้มบาตรเราก็วางได้ แต่อุ้มท้องวางไม่ได้ ขอญาติโยมทุกคนเอาไปคิดพิจารณา เราแสวงหาอะไรกัน การที่มาพบมาเจอกัน การที่ออกติดตาม การที่มาต้อนรับ เราจะได้อะไร ขอให้จับเอาสาระดังที่อาตมาพูดนี้ให้มากที่สุด เราได้บุญกุศล เราได้ตรงไหน เราติดตามครูบาอาจารย์ เราต้อนรับครูบาอาจารย์ เราได้อะไรตรงไหน ถ้าเราได้สิ่งที่เป็นเพียงสิ่งภายนอก แต่ไม่ได้ภายในก็รู้สึกว่ายังได้น้อยไปหน่อย ผู้พูดไม่ชื่นใจ ถ้าได้แต่ของข้างนอก ได้แต่ดอกบัว ได้แต่ผ้าขาว ได้แต่น้ำขวด มันได้เหมือนกัน ได้กำลังใจ ได้ชื่นใจ อาจนำไปใช้ในการบำบัดโรค ได้กำลังใจด้วยกุศลเจตนาศรัทธาตั้งมั่น และเหตุปัจจัยของเราพร้อม มันก็เป็นไปเอง มันก็ช่วยได้ ในบางเรื่องบางอย่าง มันก็มีจริง เป็นจริงอยู่ในเรื่องเหล่านั้น

แต่เรื่องจิตใจภายใน ถ้าเราไม่รู้จักธรรมะ เป็นเครื่องดับทุกข์แล้ว เราจะมีความทุกข์อยู่ตลอดไป บางคนอะไรก็ไม่รู้ ขณะนั่งฟังธรรมอยู่มาขอของ นี่เขาเรียกว่าไม่รู้กาลเทศะ อยากจะถวายโน่นถวายนี่ กำลังเทศน์อยู่ไม่ดู อันนี้เขาเรียกว่าขาดปัญญา มีศรัทธาแก่กล้า แต่ปัญญามาไม่ทัน แถมบางทีอาตมาเคยนั่งแสดงธรรม เขามาสะกิดตรงเท้า “อาจารย์ขอรูป ๆ หนึ่ง ขอรูปจะเอาไปบูชา จะรีบกลับบ้าน” กำลังเทศน์อยู่มาสะกิดคะยิก คะยิก อาตมาก็สงสารนึกว่าธุระอะไร นึกว่าเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย บอกว่า “ผมจะกลับบ้านแล้วขอรูปให้ผมก่อน” ก็น่าเห็นใจ นี่เขาเรียกว่าศรัทธามาก แล้วไปทักท้วงไม่ได้ด้วย ไปทักท้วงมากจิตตกอีกแล้ว ไม่พอใจ อาจารย์ไม่มีเมตตา เราศรัทธาแล้วไม่ยอมให้มันเป็นอย่างนั้น อันนี้สำคัญมากเรื่องปัญญา

ความเข้าใจกับปัญญาเป็นเรื่องสำคัญมาก มีโยมบางคน

โกรธอาตมาไปก็มี บอกอาจารย์ท่านมีเมตตามาก ทำไมท่านดุจังเลย มันก็เป็นบท ๆ เหมือนกันแหละนะ แต่จริง ๆ นั้นปกติ ไม่ได้มีความขุ่นข้องหรือโกรธเกลียด หรืออะไรกับใคร อคติก็ไม่ได้มี แต่อะไรที่เป็นสาระก็เน้นในสิ่งที่เป็นสาระ บางคนก็น้อม โอปนยิโก เข้ามาดูตนเอง ก็เป็นคนที่จิตเกิดปัญญาขึ้น ถ้าคอยฟังแต่ข้างนอก ดูข้างนอกไม่ดูตนก็โมโหเกิดความขุ่นมัวอยู่นั่นเอง จริงมั้ย

เพราะฉะนั้นใครบอกใครชี้เตือนเรา คนนั้นชี้ขุมทรัพย์ นับว่าโชคดีที่สุดแล้ว บางคนเขาอุตส่าห์บอกให้ตนเองแก้ในสิ่งที่บกพร่องไปโกรธเขาอีก โมโหเขาอีก เขาอุตส่าห์บอกให้ เรื่องอะไรของคุณ อาตมาเคยเห็นนะ ทำสิ่งที่ผิดอยู่ทนโท่ เขาอุตส่าห์บอก บางทีโมโหบอกอย่ามายุ่ง อย่ามาส.ใส่เกือก พูดคำแรงด้วยนะ แล้วแถมหน้าตาฉุน เขาอุตส่าห์ชี้ขุมทรัพย์ให้ ไม่เอา นี่นับว่าเราโชคดีขนาดไหนแล้ว บางทีบอกพระอาจารย์มาที ท่านก็ให้โน่นให้นี่ เสร็จแล้วด่าส่งท้าย เทศน์หาว่าพระด่าอีก เวลากลับไปถึงบ้าน ภรรยาหรือสามีบ่น หาว่าภรรยาเทศน์ ดูสิมันยุ่งไปหมดนะโยม บอกว่าวันนี้ถูกแม่บ้านเทศน์เสียกัณฑ์ใหญ่ ไปยกย่องแม่บ้านโน่น ทีพระเทศน์ไม่รู้ว่าสิ่งที่เป็นประโยชน์ไม่เข้าใจ เป็นอย่างนี้ ถ้าเป็นคำที่อาตมาว่าเป็นคำด่าที่มีคุณประโยชน์ เป็นการด่าการกุศล เขามีออกงานการกุศลใช่มั้ย สอนการกุศล แนะนำอะไรเพื่อการกุศลทั้งสิ้น ก็เป็นการด่าการกุศลโชคดีขนาดไหน อุตส่าห์ด่าการกุศลให้ ที่จริงไม่ใช่คำด่า แต่เป็นคำบอก แนะนำ คนเราก็พูดไปแปลก ๆ แต่พระองค์ทรงตรัสกับพระอานนท์ว่า "ดูกรอานนท์ เราจักไม่ประคับประคองพวกเธอ เหมือนช่างหม้อประคับประคองภาชนะดินดิบที่ยังดิบ ๆ อยู่"

มันต้องอย่างนั้น หมายถึงเราต้องหล่อหลอมให้เกิดสิ่งที่ดีที่

มีคุณมากที่สุด เขาจึงบอก

รักลูกให้ตี รักดีให้เตือน

ไม่ให้เลอะเลือนต้องคอยให้สติอยู่เสมอ

ตีไม่ใช่หมายถึงเอาไม้ไปตี รักวัวให้ผูกรักลูกให้การศึกษา ไม่ใช่ตีทุบเอา ทุบเอา ไม่รู้เรื่องหรอกบางคน ลูกมันดื้อ ตีจนช้ำ ให้เหตุผลซิ บอกเด็ก เด็กก็รู้เรื่องว่าผิดอย่างนั้นอย่าทำอีกนะ ต้องฉลาดสอนด้วยพ่อแม่บางคนลูกไปทำอะไรผิดมาไม่สอน ลูกไปเอาของเขามาได้แล้วเอามาอวด เออ..ลูกเรานี่เก่ง เป็นอย่างนั้นเสียอีก หัวดีนะลูกเรา นั่นแหละจะสอนเด็กไปในทางที่ผิด ๆ และมันจะสร้างนิสัยความเคยชินผิด ๆ ที่มันติดมา เด็กมันหัวอ่อนที่ดัดไปอย่างไรก็ได้ เหมือนผ้าขาว เพราะฉะนั้น ขอให้เราทั้งหลายพยายามให้สิ่งที่ดี ใส่สิ่งที่ดีเข้าไป

อาตมาหวังว่าทุก ๆ คนในที่นี้ ซึ่งชาวชะอวดและชาวนครตลอดถึงทุกคนที่มาจากทุกสารทิศ เป็นผู้มีกุศลนิสัย เป็นพื้นฐานมีศรัทธาปสาทะมั่นคงอยู่ในพุทธศาสนาดีอยู่แล้ว ก็ขอให้เราปูทางสร้างนิสัยในทางด้านการปฏิบัติให้ยิ่งขึ้น เพื่อความดีงามความสุขเย็นนั้นจะมาสู่ชีวิตของเราที่ยิ่งขึ้นไป คุณค่าของชีวิตก็อยู่ที่คุณธรรมความดีและความเย็นความสงบ หรือจะพูดว่าคุณธรรมและความรู้แจ้งคือเมตตาและปัญญา ซึ่งเป็นองค์คุณของพระพุทธเจ้าสองอย่างเมื่อย่อแล้ว ความรักและปัญญา พระมหากรุณาและพระปัญญา ให้เราพยายามเจริญปฏิบัติให้ยิ่งขึ้นไปด้วยความไม่ประมาท แม้ที่สุดเราทำสิ่งใดที่ดีงาม แม้ไม่มีใครรู้เห็น ไม่มีใครยกย่องยืนยันสรรเสริญ ไม่มีใครให้ ยถาสัพพีสมมตินะว่าพระไม่ให้ยถาสัพพี ความดีหรือบุญที่เราทำก็เป็นบุญอยู่นั่นเอง เข้าใจมั้ย

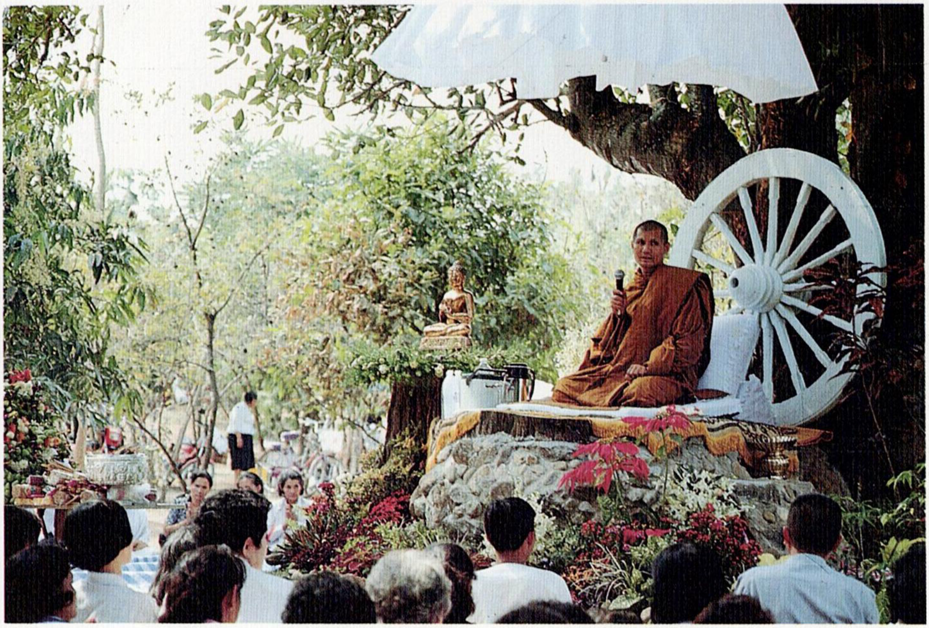

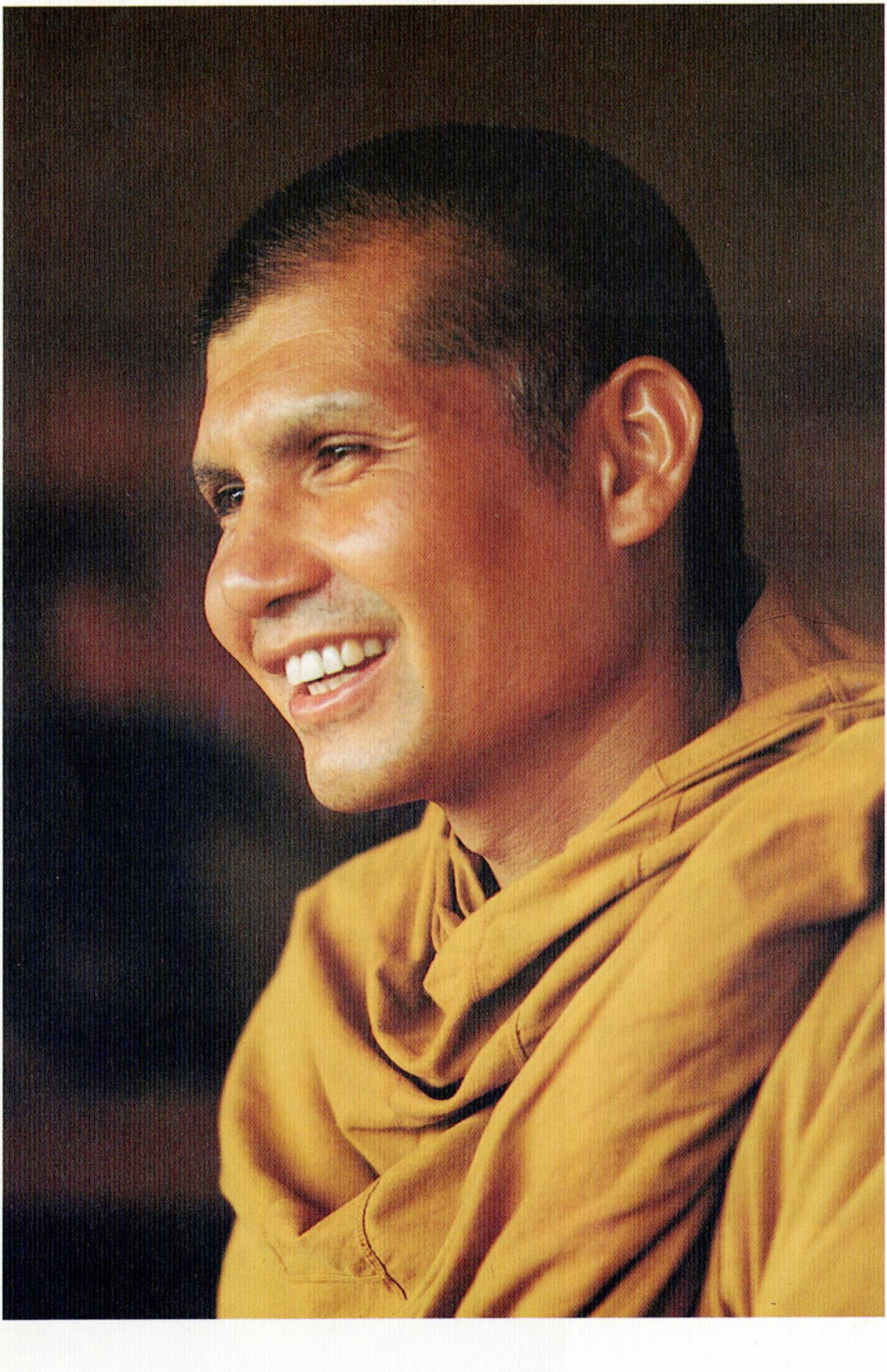

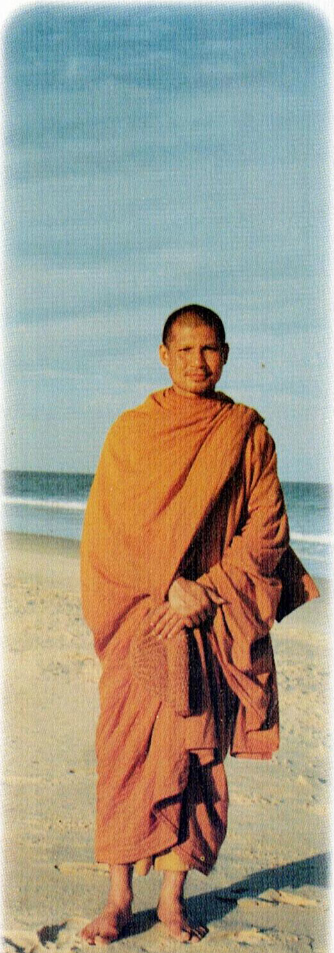

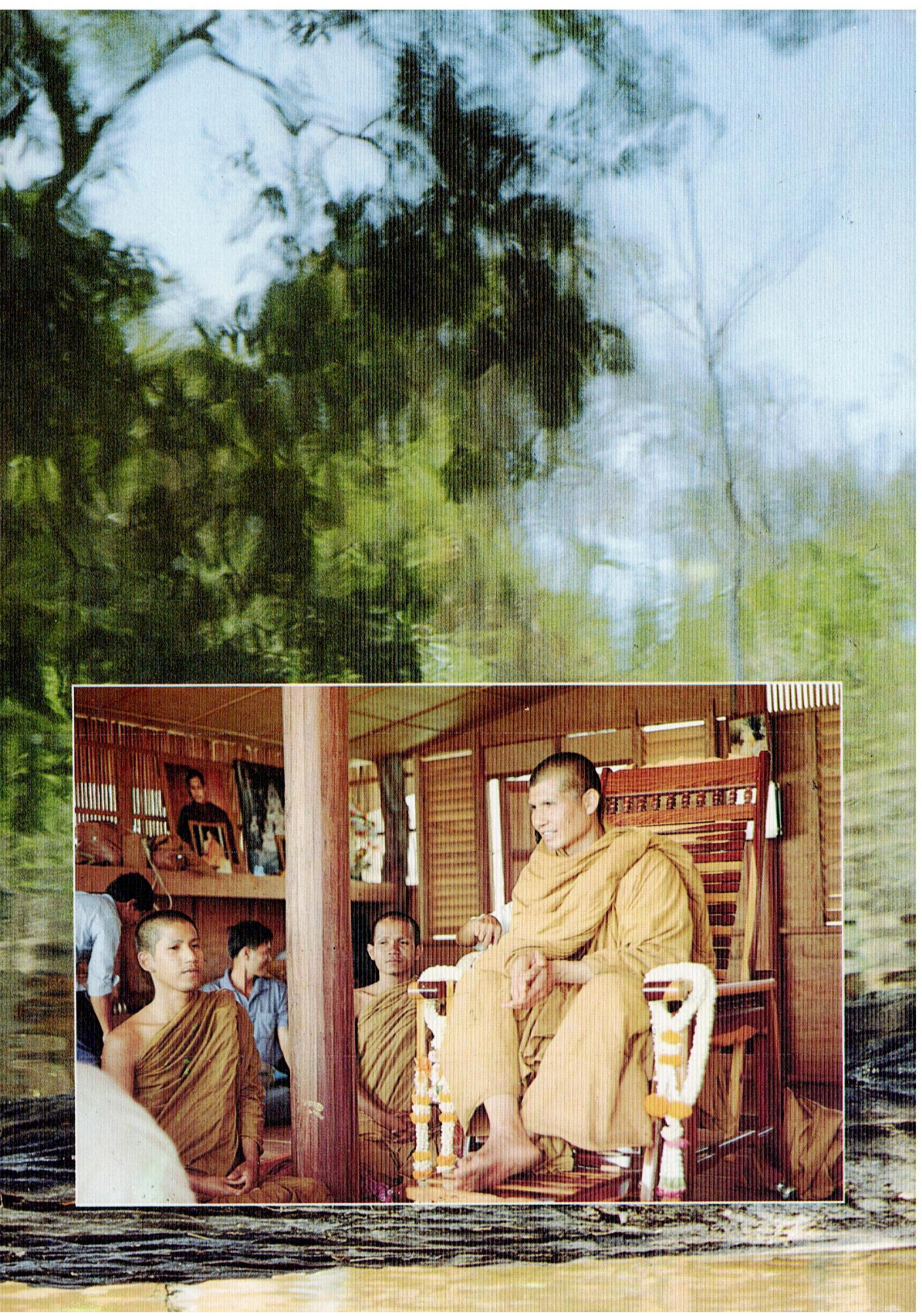

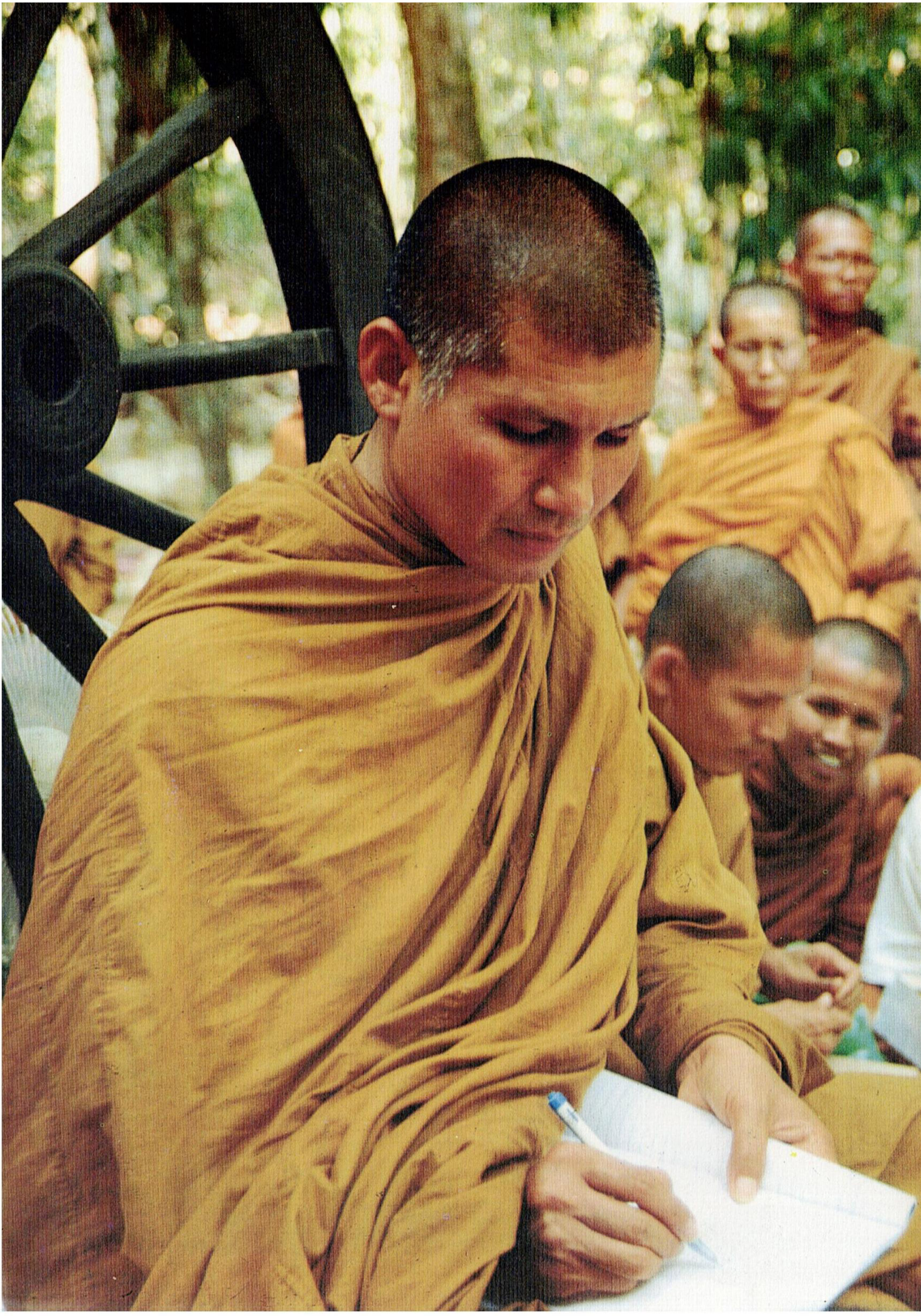

ที่นี้ถ้าเราทำไม่ดี ถึงใครจะยกย่องยืนยันสรรเสริญ ถ้ามันไม่ดี มันก็ไม่ดีอยู่นั่นเอง ถ้าทำสิ่งที่ไม่ดี ใครยกว่าดีมันก็ไม่ดีอยู่นั่นเอง เพราะฉะนั้น ดีหรือชั่วอยู่ที่เราทำ ไม่ใช่อยู่ที่เขาว่า จริงมั้ยล่ะ ส่วนมากเราไปแคร์ระบอบของค่านิยมของสังคม หรือเรียกว่าเรายังแคร์สังคมอยู่มาก เราก็ควรแคร์ ควรคิดในด้านที่ดี แต่ในด้านที่ไม่ดี เราควรจะให้ค่านิยมเสียใหม่ในทางที่ถูก ไม่ใช่เข้าเมืองตาหลิ่วแล้วหลิ่วตาตาม มันจะเขเอา ถ้าในทางที่ผิด อย่างยกตัวอย่างเมื่อกี้นี้ว่า สังคมกำหนดว่าคนดีคือคนที่มีเงินมีทองมีอะไร ๆ มากมายที่สังคมจะต้องยกย่อง คนดีมีเกียรตินั้นคือคนที่มีทรัพย์สิน มีบ้านใหญ่โตโอฬาร มีรถรามากมาย มีอำนาจ ไม่ใช่นะ คนดีคือคนที่มีคุณธรรม เสียสละ มีศีล มีเมตตา นั่นนะ เปลี่ยนค่านิยมเสียใหม่ และค่านิยมบางอย่างเช่นว่า การจัดงานอะไรก็ถืองานใหญ่ ๆ เป็นการมีเกียรติ จัดงานใหญ่โตแล้วดื่มเหล้ากันแล้วลูกเด็กเล็กแดงก็ไม่รู้ นึกว่าต้องมีสิ่งเหล่านี้เข้ามาเกี่ยวข้องอยู่ซึ่งจะเป็นงานที่มีเกียรติ เป็นงานที่ครบบริบูรณ์ต้องเลี้ยงกันโต๊ะหลาย ๆ หมื่นถึงจะดี อันนี้เป็นเรื่องค่านิยมที่ผิด

วันนี้ญาติโยมก็ได้มาร่วมกันทำวัตรสวดมนต์ ซึ่งท่านดิลกก็ได้พาไหว้พระสวดมนต์ นั่งสมาธิ เมื่อคืนท่านเม่งฮูก็ได้ปรารภอะไรให้พวกเราได้ฟังเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งเป็นเพราะดึกมากแล้ว ท่านก็เห็นสมควร อาตมาก็เห็นด้วย แต่วันนี้ใคร่ที่จะให้ท่านเม่งฮูได้ปรารภอะไรตามสมควรแก่เวลา ในฐานะที่ท่านเป็นผู้มุ่งมั่นตั้งใจประพฤติปฏิบัติในทางพุทธศาสนาตามพระธรรมวินัยของพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า พร้อมกันนั้น ท่านก็เป็นลูกบ้านนี้เกิดบ้านนี้ โตที่นี่ บวชที่นี่ และท่านก็เป็นศิษย์พระครูวิบูลย์ ซึ่งมีเมตตา ดูสิตอนเช้าท่านไปใส่บาตรด้วย พระในวัดก็ไปใส่บาตรด้วย ท่านมีเมตตาและประกอบด้วยศรัทธาเป็นตัวอย่างที่ดี

เพราะความมีน้ำใจและเสียสละ โดยทั่วไปถ้าไม่มีศรัทธาแล้วเขาจะทำไปทำไม บางทีบอกเราเป็นพระครูนะเราไม่ไปใส่ เราเป็นพระครู ตัวพระครูหรือเจ้าคุณมันค้ำคออยู่ อภัยนะที่พูดอย่างนี้ เขาเรียก "ยศช้างขุนนางพระ ถ้าไม่รู้จักละมันก็ติดจนตาย" บางคนแบกยศ แบกเกียรติ นี่ฉันนะ มันทุกข์ทั้งนั้นแหละ ถ้าไม่ฉลาดรู้มันทุกข์ทั้งนั้น ท่านเจ้าคุณพุทธทาสพูดได้ดีว่า

ยามได้ ได้ ให้เป็นไม่เป็นทุกข์
ยามเป็นเป็นให้ถูกตามพุทธวิถี
ยามตายตายเสียก่อนตายแต่หัวที
ถ้าอย่างนี้จะมีสุขทุกเมื่อเอย

ตายเสียก่อนตายแต่หัวทีคือตายจากอุปาทาน รู้จักตายจากโลภ โกรธ หลง ตายจากการยึดมั่นถือมั่น ให้ละ ลดตนลงมารับใช้ผู้อื่น ลดตนลงมา ลดตนลงมา ผู้ที่สูงส่ง ฟังให้ดีนะ ฟังให้ดี ผู้ที่สูงส่งจะมีภาวะที่เข้าได้กับผู้ที่อยู่ในทุกระดับ ทะเลและมหาสมุทร มีความยิ่งใหญ่เพราะมันตั้งอยู่ในที่ต่ำ มันจึงเป็นที่รวมของแม่น้ำทุกสายที่ผ่านขุนเขาและแผ่นดินทั้งหลายในที่สุด ไหลลงสู่ทะเล เพราะทะเลมหาสมุทรได้วางตนอยู่ในที่ต่ำ มันจึงยิ่งใหญ่มหาศาล เพราะมันวางตัวอยู่อย่างต่ำต้อย รวงข้าวที่เต็มรวงจะน้อมลง พอมันเต็มแล้วมันน้อมลง มันจะไม่ยกหูชูหางเหมือนข้าวลีบข้าวผี ที่โชว์รวงโด่เด่ ชาวนาเขาจะเกี่ยวเอารวงที่เต็มสมบูรณ์ เอาเข้ายุ้งฉาง ส่วนข้าวผีข้าวลีบเขาปล่อยทิ้ง เพราะไม่มีประโยชน์ อภัย...อย่าว่าแต่คนเลย ควายมันยังไม่กินเลย คนไม่ดีควายยังไม่อยากคบเลย จะพูดให้ถึงใจกว่านั้นก็ไปพูดเอาเอง คิดเอาเอง ก็แล้วกัน

คนดีใครก็รัก คนดีถึงจะมีคนเกลียดบ้างก็ไม่กี่คน ที่เขาเกลียดเพราะเขาทนอยู่ไม่ได้ในการเห็นคนอื่นดีกว่าตน ประเภทอย่างนั้นก็มีเหมือนกัน บ้านเราเรียกว่าคนขวางวัน (คนขวางโลก) มันมีเหมือนกันในร้อยคนพันคน จะมีสักคนสองคนคือเห็นใครดีไม่ได้ ไม่อนุโมทนาด้วยกับความดี ความเจริญของใครเขา ไปอิจฉาริษยา เข้าไปขวางกั้นด้วยอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น พระเทวทัต ท้ายที่สุดพระธรณีสูบลง ทำลายพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ บิดามารดา ครูบาอาจารย์ พระราชามหากษัตริย์ ทำลายสังคม พวกนี้ต้องตายโหง อาตมาเขียนไว้ในบันทึกด้วย แต่ยังไม่ได้ตีพิมพ์สักที และพูดด้วย ถ้าทำอย่างนี้ต้องตายโหงแน่ ๆ คือตายไม่ดี ตายอย่างไม่สงบสุข ตายอย่างไม่มีสติ นี่ความหมายของอาตมาโดยธรรม แต่ส่วนใหญ่คนข้างนอกบอกว่าคือถูกทุบตาย ถูกตีตาย ตายด้วยอุบัติเหตุ หรือถูกฆ่าตาย นั่นตายโหงแบบภาษาชาวบ้าน แต่ภาษาธรรมะคือตายด้วยขาดสติ อย่างนั้นพระโมคคัลลาน์ ถูกโจรผู้ร้ายทุบตี พระองค์สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว แต่ไม่เห็นเรียกว่าท่านตายโหงนี่ โจรผู้ร้ายทุบตีเพราะท่านทำบาปมาแต่ชาติปางก่อน เคยกุเรื่องทำเป็นโจรผู้ร้ายตีแม่ของตนเอง เชื่อภรรยาว่าอย่าเลี้ยงแม่ เราฐานะเป็นอยู่ลำบาก เอาแม่ไปปล่อยทิ้งป่าเถอะ พระโมคคัลลาน์เชื่อเมียสาว เขาบอกว่า

หลงโลกจนลืมตาย
หลงกายจนลืมแก่
หลงสามีภรรยาในความหนุ่มสาว
ถ้าไม่พิจารณาอาจจะลืมพ่อลืมแม่
หลงแน่ ๆ คนมักจะหลงตน

อาตมาก็เพิ่มให้เข้าใจชัดขึ้น ทีนี้พระโมคคัลลาน์ทำกรรมไว้ ด้วย

เหตุนั้นก็เลยวางอุบาย เอาแม่ซึ่งตาบอดใส่เกวียนไว้ แล้วพอไปถึงป่าก็ทำเป็นโจรเข้าปล้น แม่นั้นห่วงลูก บอกให้ลูกหนีไป แม่แก่แล้ว เจ้าเพิ่งแต่งงาน ยังมีโอกาสอยู่อีกนานที่จะทำประโยชน์ อย่าห่วงแม่เลย ดูสิความรักของแม่ แม่ตาบอดไม่รู้ว่าลูกของตนนั่นแหละเป็นคนกุเรื่องขึ้นมา ทำเป็นโจรเข้าปล้น ลูกที่เรียกว่าตาบอดทางปัญญา หลงเชื่อภรรยา เพราะฉะนั้น ใคร ๆ อย่าหลงภรรยาง่ายนะ แสดงว่าภรรยาของพระโมคคัลลาน์ใจดำมาก ไม่ใช่โยมนะ โยมใจดีทั้งนั้น แต่มันมีปัญหากัน บ่อยเหมือนกันแหละ พ่อสามี แม่สามี ญาติฝ่ายสามี ฝ่ายภรรยา มันเป็นเรื่องกิเลสทั้งนั้น ถ้าคนใจกว้างจะมีแต่เมตตาเท่านั้น อนุเคราะห์สงเคราะห์ญาติทั้งสองฝ่าย ทางฝ่ายพระโมคคัลลาน์รักแม่ก็รักแต่เชื่อภรรยา รักภรรยามากกว่าแม่มันเป็นโมหะ เมื่อได้ยินแม่พูดถึงความห่วงใยที่มี เกิดความซึ้งในความรักของแม่ว่าแม่รักตนมาก เลยเอาแม่ขึ้นเกวียนอย่างเดิมกลับบ้าน ขนาดเพียงเท่านั้นยังเป็นบาปข้ามภพข้ามชาติ มาถึงชาติที่เป็นพระโมคคัลลาน์ จนมาตรัสรู้ธรรมและเป็นพระอรหันต์ ท้ายที่สุดก็ตายด้วยโจร ๕๐๐ รุมกันทุบตี มันเห็นแล้วไม่ชอบหน้าเฉย ๆ

มีมั้ยเห็นแล้วมันไม่ถูกโฉลก ไม่ชอบ เราเรียกว่าธาตุไม่ตรงกัน ดวงมันไม่สมพงษ์กัน แต่บางคนเจอกันมันชอบกันแล้ว ดวงมันสมพงษ์กัน แสดงว่าเคยสร้างกันมา เห็นกันปั๊บนี้ชอบกันเลย มันมีส่วนอยู่เหมือนกัน อาจมีเหตุปัจจัยมาทั้งดีและไม่ดีบวกกับลบ มันมีผลนะ แต่ถ้าเรามีธรรมะ มันจะหายหมด ไม่ใช่เอาความรู้สึกของเราเป็นใหญ่ คนนี้ไม่ถูกกับเราชาติก่อน เราจะต้องไม่ยุ่ง ไม่ใช่ เราต้องแก้จิตของเรา เพราะธรรมะเป็นของแก้ได้ ปรับจิตได้ เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีได้ ท้ายที่สุด พระโมคคัลลาน์ถูกโจรผู้ร้ายทุบตีจนกระดูกแตก กรรมที่สร้างมายังมีผลข้าม

ภพชาติ

เพราะฉะนั้น ขอให้เราทั้งหลาย กรรมชั่วแม้เพียงเล็กน้อย อย่าทำเสียเลยดีกว่า โดยเฉพาะล่วงเกินต่อผู้มีพระคุณคือบิดามารดา ครูบาอาจารย์ พระพุทธเจ้า จงยกไว้เหนือเศียรเกล้า คุณของท่านทั้งสอง พระในบ้านของเราคือพระบิดามารดา จงเทิดทูนไว้เหนือเศียรเกล้าเช่นเดียวกัน ท่านจะผิดพลาดบกพร่องอะไรก็ยกให้ท่าน แต่เราจะช่วยเหลือเกื้อกูลชี้แนะสิ่งใด ๆ หยิบยื่นโอบอ้อมด้วยความเคารพ ถึงแม้บางคน สมมตินะ พ่อยังดื่มเหล้ายังเป็นคนที่บกพร่องในเรื่องศีล ในเรื่องความคิด ยังไม่มีสัมมาทิฐิที่ถึงพร้อม แต่อย่าไปเกลียดโกรธ อย่าไปให้ร้ายล่วงเกิน บางคนพูดกับพ่อแม่นี่หยาบมาก อาตมาเคยได้ยิน ตะคอกใส่พ่อแม่อย่างกับทาส อย่างกับไม่ใช่พ่อแม่ และทำให้พ่อแม่ต้องเป็นทุกข์ และทะเลาะกับพ่อแม่ ข่มขู่ ส่งลูกไปเรียน ลูกต้องการเงิน ลูกใช้จ่ายในสิ่งที่ผิด พอไม่ให้ มันตะคอก มาเห่าใส่พ่อแม่ นี่ใครที่ทำให้พ่อแม่เสียใจถึงขนาดน้ำตาตกจนขนาดเศร้าระทมตรมใจ ลูกคนนั้นเป็นลูกที่สุดเลว เสียชาติเกิด อาตมาขอฝากเอาไว้ด้วยนะ ถ้าเป็นมนุษย์มันต้องเคารพคุณของท่าน และพ่อแม่ก็เหมือนกันต้องมีความรักต่อลูก เมื่อถือกำเนิดเกิดมาแล้ว ต้องดูแลเลี้ยงดู บางคนไม่รักลูก เอาไปทิ้งขยะมันก็ไม่ใช่เป็นพ่อแม่ของคน แม้หมามันยังรักลูกของมัน อภัยด้วย..กี่ตัว ๆ มันเลี้ยงหมดแหละ แม่นมราวเลี้ยงหมด นมมันสร้างไว้สำหรับเลี้ยงลูกได้หลายตัว มันเพลีย อาตมาดูแม่หมาบางตัว มันก็มาดูด ๆ กิน ๆ แล้วเจอลูกหมาที่กำพร้า แม่หมาที่มันเลี้ยงลูกมันอยู่ ก็ไปคาบเอาลูกหมากำพร้ามาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรมของมัน มันยังมีน้ำใจเอาลูกตัวอื่นมาเป็นลูกบุญธรรม ดูสิ แล้วมันรักเหมือนลูกนะ อาตมาซึ้งใจมาก

อาตมาปรารภมาก็เห็นสมควรแก่เวลา ขอให้เราทั้งหลาย

จงระลึกถึงคำสั่งสอนของพระองค์ในสิ่งที่เราเข้าใจก็น้อมไปคิดพิจารณา ท้ายที่สุดก็ขอให้เราทั้งหลายจงอยู่ด้วยความรักเมตตา ความเข้าใจซึ่งกันและกัน ด้วยปัญญาสัมมาทิฐิ หรือส่งเสริมปัญญาสัมมาทิฐิ พร้อมกับคุณธรรมให้ยิ่งขึ้นอย่าท้อถอย

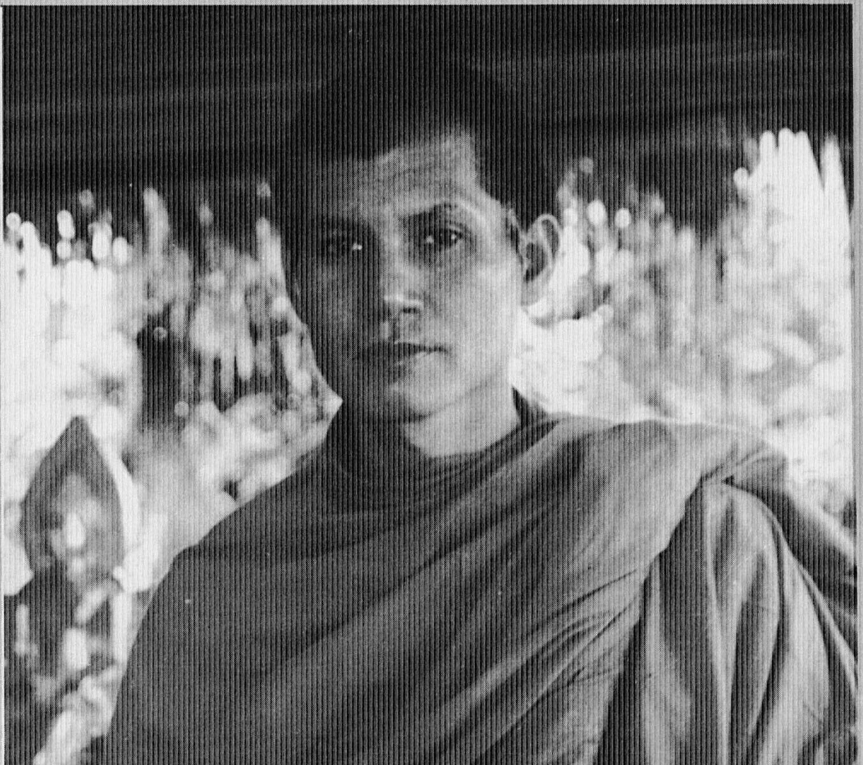

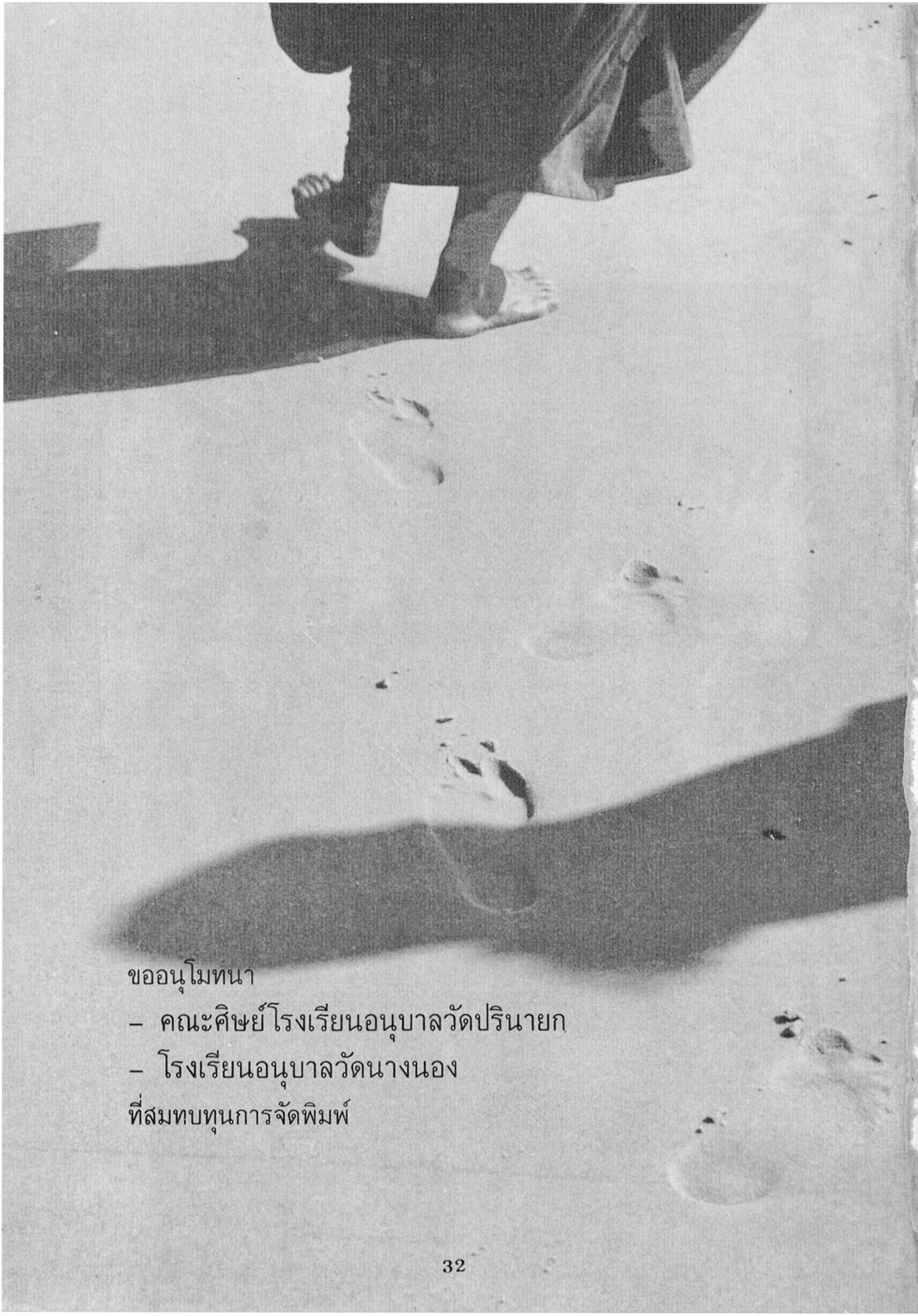

ขออนุโมทนา

- คณะศิษย์โรงเรียนอนุบาลวัดปรินายก
- โรงเรียนอนุบาลวัดนางนอง
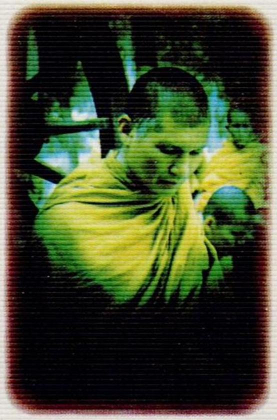
ที่สมทบทุนการจัดพิมพ์